

कश्चित् प्राप्नोति परमं ब्रह्मलोकं निरामयं ॥ ३० ॥
 कश्चित् स्वर्गमिन्द्रपदं शिवलोकं स्वकर्मणा ।
 कश्चित् स्वर्गमिन्द्रलोकं यमलोकञ्च कश्चन ॥ ३१ ॥
 कश्चिच्च नरके घोरे प्राप्नोति क्लेशमुत्वनं ।
 ताडितो यमदूतेन क्षुधितस्तृषितः सदा ॥ ३२ ॥
 भुङ्क्ते विण्मूत्रकीटं तन्मलं श्लेष्मां गरं वसां ।
 क्षुरधारे तप्ततैले वह्नौ शीते जले स्थले ॥ ३३ ॥
 प्राप्नोति दारुणं दुःखमाकल्पं पातकी पितः ।
 ततो भोगावशेषे च लब्ध्वा जन्म स्वकर्मणा ॥ ३४ ॥
 व्याधियुक्तः प्रमुच्येत तथा चेदीश्वरेच्छया ।
 यद्भयाद्वाति वातोऽयं सूर्यस्तपति यद्भयात् ॥ ३५ ॥
 वर्षतीन्द्रो दहत्यग्निर्मृत्युश्चरति जन्तुषु ।
 यस्याज्ञया सृष्टिविधौ कूर्मोऽनन्तं दधाति च ॥ ३६ ॥
 स च सर्वञ्च ब्रह्माण्डं लीलया चेश्वरेच्छया ।
 यस्याज्ञया महाभीता सर्वाधारा वसुन्धरा ॥ ३७ ॥
 धरा सा सर्वसस्याद्या रत्नवांश्च हिमालयः ।
 स्वयं विधाता भगवान् ध्यायते यमहर्निशं ॥ ३८ ॥
 यं ध्यायते च भजते स्वयं मृत्युञ्जयः शिवः ।
 सहस्रवक्त्रो यं स्तौति ध्यायते भजते सदा ॥ ३९ ॥
 स्वयं सरस्वती स्तौति यमीश्वरमभीप्सितं ।
 सेवते पादपद्मञ्च स्वयं पद्मालया पितः ॥ ४० ॥
 माया भीता च यं स्तौति दुर्गा दुर्गतिनाशिनी ।